

V Ljubljani, v četrtek, dne 8. maja 1913.

<p>Naročnina za Avstroogrsko: 1/4 leta K 2.— 1/2 leta K 4.— celo leto K 8.— za Nemčijo: " 3.— " 6.— " 12.— ost. inozemstvo: " fr. 3.50 " fr. 7.— " fr. 14.—</p>		<p>Uredništvo in upravništvo: Frančiškanska ulica šte. 10. Naročnina za Ameriko znaša celoletno 3 dolarje.</p>		<p>Oglasnina za 6 krat deljeno petitno vrsto enkrat 20 vin. — Pri večkratnih objavah primeren popust.</p>	
Leto III.	Posamezna številka 20 vinarjev.	Na naročila brez denarja se ne ozira.	Naročnina za dijake in vojake 6 kron.	Štev. 19.	

Vsak naročnik dobi letos jeseni brezplačno in poštine prosto ilustrovan koledar za l. 1914. Za vsak pol leta plačane naročnine pa ima vsak naročnik pravico do ene slike Prešerna Jurčiča, Gregorčiča ali Aškerca, če plača 40 vin. za ovoj in poštino.

Slavnostni vhod kralja Nikolaja I. v Skader.

Vesele binškošne praznike želi
vsem čitateljem

uredništvo in upravništvo

„Slov. Ilustr. Tednika“

DR. VELIMIR DEZELIČ:

V službi kalifa.

Zgodovinski roman iz časov hrvatske telesne straže v Španiji. Z dovoljenjem pisateljevim prevel Starogorski.

Seveda se je to lahko zgodilo na način, da so vrgli Hešama v ječo in umorili kristjana, ki je bil podoben Hešamu. Pred prestolom Muhamedovim se je sklanjala smrt, ali to ni bila smrt dragocenega življenja kalifovega, nego smrt sužnja.

Bolje je, da umre kristjan, nego kalif. Radi tega si Wadha ni mnogo belil glave.

Ta njegov predlog, to njegovo delo, ga je privedlo do sijajne višine in postal je hadžib. Njegov lastni sovražnik ga je dvignil do te silne časti.

— Resnica. Wadha el Ameri — je govoril sam s seboj — pod srečno zvezdo si se rodil, ker te oni, ki bi te morali uničiti, dvigajo tako visoko.

Vedel je sicer, da je to storil Muhamed samo za to, da ga, kot vodjo telesne straže naveže na se, in da ustvari močan jez proti svojim sovražnikom. Kaj zato, Wadha el Ameri je bil na vrhuncu države in Muhamed ga je poslušal v vsem.

To je tudi moral. Ker s tem, kar je Wadha el Ameri ukrenil, so se čutile druge straže, posebno afriške, užaljene. Nikakor jim ni šlo v glavo, da bi bil Hrvat prvi kalifov svetovalec.

Videč, kaki sovražniki so afriški vojščaki, je Wadha el Ameri ukrenil, da bi jih Muhamed odpravil iz Kordove, ter je izdal že znani tozadevni ukaz.

Da nastane raditega meščanska vojska, to je Wadha el Ameri dobro vedel. Zato je pomnožil svoje straže in v resnici se mu je posrečilo pognati zarotnike iz mesta.

Ali v nečem se je vendar prevaril.

Z usmrtitvijo glavnih vodijev afriških čet, posebno pa z usmrtitvijo Abubekrovo, je mislil, da bo povsem, vsaj za nekaj časa, pomiril burjo. Zato je umel vlti v srce kalifovo energično zahtevo, da se zarotniki usmrté, dasi je na zunaj hlinil nekako sočutje z afriškimi glavarji in na videz predlagal naj se pomiloste; a oni so padli, padli po njegovi notranji želji.

In glej, prevaril se je v računu. Meščanska vojna se s tem ni končala. Od vseh strani so prihajale vesti, da dobivajo izgane Kordovske afriške čete ojačenja. Manjši poboji Afričanov s kalifovimi četami so se sicer dogajali vsak dan.

Wadha el Ameri je zvedel tudi to, da se zarotniki pogajajo z bližnjimi španskimi grofi, naj bi jim ti pomagali zoper kalifa.

Vse to mu je vzbujalo težke misli. Vsekakor je moral biti oprezen.

Kaj storiti?

— Zvestoba proti pravemu kalifu, ki sedi v ječi me sili, da storim vse, kako bi ga osvobodil. Ali to je mogoče samo tedaj, ako uničim njegove sovražnike. . . . A kateri so to? Muhamed in Soliman. Te moram uničiti. Kako storim to? Da ju z medsebojnim bojem oslabim in pahnem v pozabnost. Dokler Muhamed Solimana in Soliman Muhameda premaguje in ponižava, gledam jaz lahko vse to mirno. Edino kar mi je storiti, je, da se ne zamerim ne enemu, ne drugemu. Težka igra

bo to, ali zakaj bi je ne obvladal Wadha el Ameri? Držal bom vedno na videz z onim, ki bo močnejši. Vedno je treba, da se pridružim zmagovalcu in da poskrbim, da me obdrži v svoji milosti. Ali je to v resnici mogoče storiti, to ve samo Alah, ki ve vse in vidi, kaj je komu pisano v zvezdah. Na nas ljudeh je, da pazimo, se bijemo in delamo . . . Ali je pravično to, kar delam? Niso mar vsa ta sredstva nedostojna, hudobna, nepravilna? . . .

In ta misel se je pojavila v njegovi glavi, ali samo za trenutek.

Kaj sredstva?! Vsako sredstvo je dobro, ki pripomore, da zmaga pravična stvar. Ali ni to pravična stvar, za katero se bori? Ali ne dela on samo tega, kar zahteva pravica? Ali ne namerava rešiti iz ječe edinega pravega kalifa?

Mar kalif ni maziljenec božji, mar ni zakoniti naslednik samega preroka Moha-

„Regal“ — štajerski original, ki čaka svojega Jurčiča.

meda? Ako želi torej njega postaviti nazaj na prestol, mar ne vrši s tem božje volje? Da se tudi s takimi sredstvi sme podpirati dobro delo, to ni nič nenavadnega v življenju.

Mar je uboj nekaj dobrega? Mar ni božja zapoved: ne ubijaj! Pa vendar ubijamo v boju toliko ljudi, ubijamo zločince, ker nam je pred očmi dobra stvar, da rešimo državo nesreče.

— Ne ne, take misli niso prave — je zamrmral Wadha el Ameri. — Ali nisem dolžan pokorščine tudi kalifu Muhamedu, ki me je povzdignil za hadžiba? Ali nisem izdajica, ako njega, ki mi je podelil to čast, želim uničiti?

Mrko strese Wadha el Ameri z glavo pri tej misli.

— Ne, Muhamed me je povzdignil za hadžiba za to, da me pridobi in ker se me je bal. In on, ki se ni strašil misliti na umor posvečene osebe kalifa Hešama, on se gotovo tudi ne bo strašil, da umori mene, ako bi mu to koristilo . . . Ej, čuvaj se, Wadha el Ameri! Ne bodi bedast!

Treba je, da imaš tisoč oči in da si modreji od Salamona. Okrog tebe je tisoč zased in tisoč sovražnikov. Vsi, katerim si trn v peti, ker si hadžib, bodo srečni, ako te starejo v prah in onesnažijo svoje roke v tvoji krvi. Pazi mogočni hadžib, čuvaj svoje življenje, zakaj ni še dovršena tvoja misija. Se sedi Hešam v ječi. Še

ni izvršena osveta, ker je padlo toliko tvojih dobrotnikov in tvojih rojakov v zadnji vojski. Pazi, Wadha el Ameri, na se . . . —

Tako mu je govoril nek notranji glas — in polotila se ga je težka slutnja.

In isti glas mu je govoril dalje:

— Tvoja moč vendar ni tako velika, ker so ti mogli z zaprte ječe, izpred nosa ugrabiti Strezinja. To je dokaz, da so še v tvoji Kordovi ljudje, ki niso ne s teboj, ne s kalifom, nego s tvojimi sovražniki. Kdo ve, ali ni že nabrušen meč, s katerim prebode roka morilca tvoje srce.

Pri tej misli pogleda Wadha po sobi, kakor bi hotel videti, ali je že tukaj oni, ki postane njegov morilec. — A ničesar ni slišal, ničesar videl.

Ime Strezinja mu pa vseeno ni šlo iz glave. Kje je ta ubogi mladeč? Ali je še živ, ali je že mrtev?

Na to vprašanje je trebalo odgovoriti. Razpisal je veliko nagrado in dal javiti po Kordovskih ulicah, da dobi nagrado vsakdo, kdor prinese kako vest o Hrvatu Strezinji, podložniku daljnega hrvatskega vladarja.

Ko je bil Wadha še zatopljen v te misli, vstopi v sobo suženj in prinese na zlatem pladnju pisemce.

Wadha ga odpre in čita.

„Svetli hadžib! Nam so znane tvoje misli in vidimo v globino tvojih obisti. Svojo glavo si povetil, kakor težak klas, ker jo tlači velika skrb. Med ostalimi skrbmi, ki jih imaš, ni najmanjša ona, da izveš, kje je tvoj poslanik iz daljne Hrvatske, ki se imenuje Strezinja. Ne pišemo ti tega pisma iz drugega razloga, nego da te opozorimo, da je tvoja bojazen za njega odveč. On je živ in zdrav, kakor riba. Njegova zvezda še ni utrnila. Na tebi je, da zasveti močnejše. Pride čas, da ti ponudimo njegovo glavo. Glavo za glavo. Tedaj se nadejamo, da bo tvoja znana dobrohotnost bednega tvojega rojaka rešila iz sedanjega, nekoliko neugodnega položaja, iz katerega se sam ne more rešiti. Eno ti pa vseeno poročamo. Niti tvoja nagrada, niti vsi tvoji vohuni, katere si pognal iskat, ga ne najdejo prej, dokler ne bo naša volja. Naša volja je močnejša od tvoje, in če si sedaj oblasten in mogočen, ne pozabi, da je na tebi kri naše krvi in — tresi se!

Oni, ki more, kar hoče.“

Wadha el Ameri sede spet na divan, in se zamisli. Ako bi ga v tem hipu motril pozorno, videl bi na njegovem licu veliko bledest. Njegovi prsti so krčevito držali pismo, a njegovo čelo se je še bolj namršilo.

Naposled se je pomiril in udaril z vso silo na zvon, ki je visel v njegovi sobi.

Ko je vstopil suženj, ki mu je malo prej predal pismo, uprašča:

— Kdo ti je dal to pismo?

— Stražnik, ki je danes stražil pred Alkazarjem.

— A kdo ga je dal njemu? vpraša Wadha el Ameri srdito.

— Nekak mali starec, berač, ki je dejal, da ni treba odgovora in se je na to takoj odstranil.

— Kdaj je to bilo?

— Pred dvema urama!

— Nesrečnik — skoči Wadha el Ameri po koncu — to je strašno. Zakaj mi nisi takoj oddal tega pisma?

— Nisem ga dobil prej.

— In zakaj nisi?

— Ker je rekel starec stražniku, naj ga ne odda poprej, dokler ne potečeta dve uri.

Na ta argument ni mogel hadžib ničesar odgovoriti in je odpustil sužnja.

(Dalje prih.)

Očetov sen.

Spisal F. K.

Na malem gričku za vasjo je čepela Verničeva bajta. Pred njo se je spuščala solnčna reber, sijoča v zelenkasto rume-nih, medlih barvah, za njo je snival gozd.

Parobek, kakor se je imenoval ta kraj, je bil edino, kar je še ostalo Verniču od prejšnjega blagostanja. Tu je samotaril bivši vaški župan, nepoznan od mlajšega zaroda, preziran od starejših.

„Sam je kriv, da je tako,“ so govo-rili o njem. „Pridrzał bi bil sina doma, pa bi bilo vse dobro. Zakaj ga je pa rinil v šole, če fant ni bil za to.“

Vernič je poznal take govorice, a se ni menil zanje. Obdelaval je svojo njivo, ogibal se ljudi in čakal.

Pred davnimi leti, takrat, ko je nje-gov sin Janez dovršil osmo šolo, si je Vernič obetal od njega vse najboljše.

„Zdaj postane gospod, in dobro mi pojde. Sicer pa, če tudi ne postane gos-pod — s temi šolami se že dobi dobra služba. Saj je sam dejal, da mi vrne po-časi, kar sem potrosil zanj.“

A Janez ni bil niti gospod, niti ni povrnil očetu izdatkov. V njegovi duši se je zgenilo hrepenenje po svetu, po ne-znanih, daljnih krajih. Dolgo ni ostal doma.

„Zdaj grem oče,“ je dejal, ko je do-zorel čas.

„Kam?“

„Ne vem še natanko. Pojdem.“

„In kdaj se vrneš?“

„Bogat pridem iz tujine, oče . . .“

To je zadoščalo.

„Pa pojdi. Braniti ne morem, a glej, da ne pozabiš očeta.“

„Dovolj ti prinesem za stare dni.“

Janez je šel.

Leta so minevala, Verničevo pose-stvo se je krčilo. Včasih, ko je hodil med njivami, ki so bila nekdanj njegova last, ga je prevzel strah.

„In če se sin ne vrne več? Kaj bo z menoj?“

A vera njegove duše je bila pre-močna, da bi jo premagal ta strah. Prodaj je zadnjo posest v vasi in se preselil na Parobek.

Tam gori je posedal vsak večer pred hišo in strmel v dolino.

„Le !govorite, kar hočete . . . dolgo itak ne bom več sam. Še par let morda, potem pride sin in prinese denarja dovolj. Takrat bodo zopet hodili okrog mene ka-kor lačni . . . Ah, kaj bi se jezil. Mogoče imajo prav, da se izpodtikajo nad me-noj . . . Tudi jaz bi govoril tako. Dan po- vračila ni daleč!“

Vernič je čakal sina. Leta so mu upo-gnila hrbet in se zajedla v obraz, da je bil kakor razoran. V oči je kani dolgčas in onemoglost, da so se skalile kakor ju-tro, ki ga oplakne umazana jesenska me-gla, ostane pa še v njem trepet zastretega solnca. Vernič je čakal . . .

* * *

Soparno popoldne se je razleglo nad dolino kakor svinčeno težak oblak. Nad okolico se je dihal srebrn trepet, polja so soplja.

Vernič je stopil pred hišo, potisnil kučmo na oči, šel za hišo in legel v senco pod starim kostanjem. Mehik dih hladne trave je polnil ozračje. Starec je položil vele roke pod tilnik in se zagledal v glo-boko modrino neba.

„Dolgo že čakam,“ je pomislil in vzdihnil. „Kje so tista leta, ko sem ostal sam. Skoro mlad sem še bil in trden . . . drugače sem mislil o starosti.“

To priznanje, da je star, ga je speklo na tihem.

„Morda pa pojdem pod zemljo, preden pride sin . . .“

Zamižal je, kakor bi hotel pregnati to misel, in se okrenil. Iz za hiše so se čuli koraki.

Vernič se je postaral v hipu za par let. Hrbet se mu je uklonil pod težkim razočaranjem, oči so otopele še bolj. Molče je odprl hišna vrata.

„Pa vstopi za trenutek.“

Janez je vzdihnil in sledil očetu. Ko sta sedela v izbi, se skloni k njemu in ga

Jeziček na tehtnici svetovnega miru: Pogled na Skader, zaradi katerega grozi Avstrija Črni gori z vojno.

Vernič je počasi vstal.

„Kdo je?“

„Jaz, oče!“ je odgovoril raskav glas.

Medla rdečica je zalila starcu obraz, oči so se mu zaiskrile. Stopil je okoli vo-gala in obstal razočaran.

Pred njim se je majala dolga postava, oblečena v prašne, zakrpane cape. Bil je Janez. Izpod strganega klobuka so mu si-lili kuštravi lasje na razorano čelo, čevlji so bili brez podplatov. Nekdanj sveži obraz je krila starikava trudnost, v očeh je po-čivala vdana topost.

Vernič je prestopil.

„To si ti!“

Janez se je nasmehnil.

„Kaj me ne poznate več?“

„In za ta stan sem te vzgojil?“

„Usoda, oče!“

prime za roko:

„Ali ste hudi?“

„Ne bodi otročji,“ ga je zavrnil starec mračno.

„Zakaj ste se preselili sem?“

„Saj si ti pojedel ostalo.“

Janez se je ugriznil v ustnice in po-vesil oči.

„Vidite, oče,“ je pričel čez nekaj časa, „bilo je pač tako in ni se dalo izpreme-niti. Hotel sem postati bogat . . . v tu-jini . . . pa . . .“

„Kaj si počel po svetu, me ne za-nima.“

„Pred tednom dni sem odsedel ka-zen . . .“

Vernič je stisnil zobe in mižal.

Molk je padel med njiju.

Češki zdravniki pri črnogorskem „Rdečem križu“.

Solnce je šlo proti zatonu, pesem čričkov se je oglašala vedno glasneje.

Janez je vstal, da bi pretrgal mučni molk.

„Oče!“

Vernič ga ni pogledal.

„Ali greš?“

„Mislil sem, ako bi mogel prenočiti.“

„Saj vidiš, da je bajta premajhna za oba.“

Sin je strmел na očeta, potem je stopil k oknu.

„Dolgo je že tega, kar se nisva videla...“

Molk.

„Oče!“

Vernič je vstal in pričel hoditi po sobi. Polmrak se je razgrnil preko doline in solnce je viselo nad goro.

Janez je še enkrat pogledal po sobi; potem je stopil k vratom.

„Pa z Bogom, oče!“

„Pozdravljen!“

Vernič je slonel pri oknu in strmел za odhajajočim sinom. Bilo mu je, kakor da se je prebudil iz lepih, mehkih sanj; s tresočo roko je potegnil preko oči.

„Sin!“

Nehote so se premeknile ustnice, dvoje solz je orosilo oči. Stari Vernič je mislil na bajko o velikem sinovem bogastvu...

Naše slike.

„Regal“. Pričujoča slika kaže pohorski original, ki ga po Puščavi, Št. Lovrencu nad Mariborom in po sosedni Ribnici pozna vsak bosopetnik pod imenom „Regal“. Da ga je videl kdaj pokojni Jurčič, stavi glavo, da bi mu bil postavil v kakem romanu trajen spomenik. Namen teh vrstic je, da ga otmem kot njegov ožji rojak pozabljivosti, če bi da danes ali jutri pobrala bridka smrt. Evo vam torej nekaj značilnih zanimivosti iz životarenja našega junaka! Pred vsem mi je povdariti njegov izvenredni spomin. 20, 30 let nazaj se ve spomniti raznih veselih in žalostnih dogodkov. Le prašajte ga! Ne da bi kaj pomišljal, vam povē natanko, koliko let in tednov je minilo od tega ali onega dogodka, kateri dan v tednu je bil, katerega svetnika je kazala pratika, da celo, kakšno vreme

je bilo tisti dan. Ljudje občudujejo ta njegov kolosalni spomin — dasi je drugače z njegovo pametjo precej slaba letina — ter ga vidijo prav radi, kadar prikobaca piskat in pet za Svečnico ali pa komu za

in prijatelje že leta in leta. Za Svečnico jo zareže približno tako-le: „Ho-o-o! Ho-dri-jo! Dri-i-jo! Da bi krapa veliki bili, da bi svinje veliko prašičkov imela, da bi bil debel špeh! Ho-dri-jo!“ Za god pa tako-le:

Beneške zanimivosti: Most Rialto, ki vodi preko Velikega kanala.

god. Preden prestopi hišni prag, naznani svoj poset z zvončkanjem in trobentanjem ter spravi tako pokoncu vse, kar v hiši leze in gre. Nato zapiska na piščalko tako poskočno, da kar v pete leze, seveda same boljše kompozicije, ki so zrastle vse na njegovem lastnem zelniku. Ko je ta točka dnevnega reda izčrpana, se razkorači možakar iznova, se malo odkašlja, pa ubere pevsko struno. Dasi ima note visoko v čisljih, vendar zapoje rajši brez njih, same originalne, to se ume, saj štrlé iz njega originalnost na vseh koncih in krajih. „Regal“ si bo štel gotovo v veliko čast, če podam cenjenim čitateljem odlomek njegove „himne“, ki ž njjo zabava svoje znance

„Jutri je M. matere god. Ho-o-o! Ho-dri-jo! Dri-i-jo! Da bi dolgo živela, pa zdrava bila! Ho-dri-jo! Dri-i-jo! Da bi ajda lepo cvetela, da bi krave veliko mleka imele, da bi svinje debele bile! Ho-dri-jo! Dri-i-jo!“ Tako vam koraka naš slavni „Regal“ od hiše do hiše ter zabava ljudi s svojim originalnim nastopom. Želim, da bi prihajal še mnogo let piskat in pet za Svečnico svojemu rojaku, ki ti je posvetil pričujoče vrstice!

Beneške slike. V svojem divnem miru sredi med lagunami, s svojimi krasnimi stavbami in nešteti spomini slavne preteklosti so Benetke gotovo eno najlepših mest na svetu. Vsaka zgradba priča tam

Beneške zanimivosti: „Most Vzdihljajev“, pri nas poznan po romanu, ki je izhajal v „Jutru“.

Beneške zanimivosti: Cerkev sv. Marka z na novo zgrajenim slovitim stolpom, ki so ga lani slovesno blagoslovili.

o umetnosti nekdanjih dni — priča pa tudi o burni, krvavi zgodovini doževskega mesta; tako cerkev sv. Marka, tako most Rialto in „Most Vzdihljajev“, čigar temno slavo je razširilo po svetu nešteto zgodovinskih romanov; tudi v bivšem „Jutru“ je izhajal roman tega naslova.

„Guten Tag!“ Srečam otročiče, ko gredo iz šole — ne poznajo me — vsi se odkrijejo spoštljivo in pozdravijo: „Grüß Gott“! — „Bog daj, otročiči! Kam pa greste?“ — jih nagovorim. In vsi me pogledujejo nekako plaho in začudeno, kot bi hoteli reči: — Kako to, da „marnja“ po naše,

najboljše blago“, in ga tudi udeležujejo s tem, da ne kupujejo nobene fabriške reči, če jo je mogoče doma bolje napraviti. Gotovo je, da prekaša domače platno vse fabriške „cajge“, „kambrike“ in „mušline“ in da lahko štejejo tiste kmete med najpametnejše, ki si natkejo v prostem zimskem času sami toliko platna, kolikor ga potrebujejo za domačo rabo. Na sliki vidimo enega takih pametnih mož, ki si je postavil statvo v izbo z namenom, da bo stkal 9—10 m platna od zjutraj do večera. To je ugledni kmet Matija Wutti na Ločilu, kot pameten gospodar in zaveden Slovenec spoštovan po vsej Ziljski dolini. Tudi svoje otroke je vzgojil v slovenskem duhu in sicer v slovenski narodni šoli v Št. Jakobu.

Lov na divje merjasce na Lonjskem polju: Lovska družba s plenom lova, prirejenega v Kutini na Lonjskem polju.

Današnja slika g. Danila kaže najnovejšo iznajdbo v fotografiranju: posneti isto osebo na eni plošči trikrat ali večkrat v različnih pozah. Slika je delo znanega umetniškega zavoda g. Bertholda v Ljubljani, ki se ne peča le z obrtno fotografijo, nego je v resnici umetniški zavod prve vrste. Studije in posnetki tega zavoda so si stekli na raznih razstavah, v Nemčiji in Franciji mnogo zasluženih priznanj in odlikovanj.

Slovensko Kosovo — tužni Korotan. Prijatelj našega lista, ki nam je poslal to panoramo, nam piše resnične besede: „Tužni Korotan, kako si lep! In vendar moramo gledati, kako se iztezajo preko tvojih poljan grabežljive sovražnikove roke, da nas potujčijo in zasuznijo. Dan na dan moramo gledati in ne ukrenemo ničesar krepkega, da bi odbili te nesramno drzke, pohlepne prste... Naši bratje Korotanci se že čutijo tujce, čutijo neizprosno oblast teh grdih, umazanih rok... Z bridkostjo spoznavajo, da niso več doma v teh krajih, ki se seli vanje tuj, sovražen gospod. — Doma v svoji hiši — med štirimi stenami — še govorijo materinski jezik. — zunaj hiše si že ne upajo več. Kmetič za drevesom na polju priganja živino po slovensko; prideš mimo, (malo bolje oblečen in s kravato pod vratom), pa ti vošči:

saj je gospod? Vsi javni napisi so nemški; če je kje izjemoma tudi slovenski, je gotovo na drugem mestu. — Vse shrambe „Gasilnih društev“ imajo samo nemške napise: „Gott zur Ehr, dem Nächsten zur Wehr“, dasiravno so člani teh društev izključno Slovenci. Zadnjič je neko „Gasilno društvo“ priredilo svojo običajno letno veselico. Vsi, pa prav vsi člani so sami Slovenci — niti enega Nemca — in to društvo je prepevalo na veselici — nemške pesmi!!! Ko sem slišal to sem se prijel za glavo. Vprašal sem enega teh članov, ki je zaveden Slovenec, kako je to mogoče? Skomizgnil je rameni in dejal: „Pač nimamo slovenskega učitelja.“ Kam, o kam bomo prišli? — Slovenci! Bliža se čas počitnic in izletov v krasno, pomlajeno naravo. Hitite zdaj prav mnogokrat med naše zatirane in potujčevane brate; vsak posameznik lahko stori svoje in krepki med njimi z besedo in zgledom slovensko zavest in narodni ponos. In če je otel le eno dušo pogina v švabskem žrelu, mu bo šteto v zaslugu in v slaven spomin, kadar zašije solnce tudi našemu Kosovu — tužnemu Korotanu!

Tkalec. Moderna industrija izpodriva pošteno domačo obrt; le najkrepkejša stare korenine se še držijo gesla: „Domače blago,

Vohunska afera na Dunaju: Bivši ruski vojaški atašé na Dunaju, polkovnik Jankievič, ki je vohunil v prilog Rusiji s pomočjo nedavno aretiranega nadporočnika Čedomila Jambriča. Jankievič je nastopil dopust brez poslovilne avdicence pri cesarju.

Nemiri v Arabiji: Arabsko mesto Sanaj v Jenenu, kjer se vrši med domačini živahna agitacija za osamosvojenje od Turčije.

Sokolski tečaj 1. 1808. v Črni Gori. O priliki II. vsesokolskega zleta v Zagrebu (l. 1906.) je priredilo nad 200 čeških Sokolov v kroju izlet v Črno Goro; na Cetinju in že spotoma v Njegušu se je vršila javna telovadba, ki je izzvala v črnogorskih dvornih, vojaških in vseh drugih krogih veliko zanimanje. Vsestranska izvežbanost telesa, ki so jo videli merodajni ljudje, med njimi vojni minister Mitar Martinović, na čeških Sokolih, je povzročila željo, uvesti tudi v Črni Gori pouk v telesni vzgoji po Sokolskem načinu. Minister Martinović je izposloval pri Češki sok. zvezi v Pragi, da je poslala na Cetinje izvežbanega vaditelja, v svrhu prireditve 3mesečnega kurza; vršila sta se 2 tečaja, vsak po 6 tednov, deloma v vojašnici, deloma na prostranem vežbališču cetinjske gimnazije. Udeležniki tečajev, 75 po številu, so bili črnogorski častniki, ki naj bi bili s tu pridobljenim znanjem dvignili nivo telesne vežbe v črnogorski armadi. Po vsakem tečaju se je vršila javna telovadba na vrtu kraljeve palače ob navzočnosti kralja, dvora in

višjih oficirjev. Prizor s te telovadbe nam kaže današnja slika, kjer vidimo črnogorske častnike pri vajah s palico (preža, vrhnje kritje). Druga slika kaže častnike v slikovitih vojaških krojih, ki so se udeležili I. tečaja. Sredi skupine je generalni adjutant brigadir Mitar Martinović, duša obeh tečajev. Ob njegovi desni sedi komandir Lakić Labović, ki je bil prideljen tečajema kot nadzornik; v prvi vrsti v beli obleki sedi Aleksander Laičić, knjižničar v vojnem ministrstvu, na levi brigadirja Martinovića pa žalski rojak, tehnik Vilko Kukec — vadiatelj, ki je vodil sokolska tečaja na Cetinju po nalogu Češke sokolske zveze. Obe sliki sta dragocen dokaz, kako visok pomen pripisujejo Sokolstvu naši bratje na jugu; naj bi bili v izpodbudo vsem tistim našim čitateljem, ki še ne stojijo pod praporom Sokolstva!

Lov na merjasce na Lonjskem polju. Hrvatske šume so bogate raznotere velike divjadi, ki je pri nas do malega že iztrebljena. Da niti ne omenimo volkov — lovi na medvede in marjasce so tam prav pogosta zabava. Naša slika kaže uspeh lova, ki ga je priredil dne 20. svečana t. l. kralj. gozdar Budimir Strgar v Kutini na Lonjskem polju. Padla sta dva ščetinarja; prvi je tehtal 168 kg, drugi 123 kg.

Jubilanta-zlatoporočenca. Praznično se je oblekel trg Kozje na tretji velikonočni letošnji Marijini praznik dne 25. sušca, da pokaže spoštovanje svojim najstarejšima tržanoma, kmetu in kovaču jublantu Antonu Bahčiču in njegovi soprogi Mariji. G. Anton Bahčič je obhajal zlato poroko, petdesetletnico skupnega zakonskega življenja. Ves trg in cela župnija se je radovala, da se tudi tukaj dobijo ljudje stare kmečke korenine, ki nosijo zakonski jarem 50 let v skupnem življenju na rodni grudi in hiši. Jubilant g. Anton Bahčič se je rodil dne 31. grudna leta 1834. v Kozjem, njegova soproga Marija, rojena Bevčeva, pa dne 2. prosinca leta 1842. na Zdolah pri Kozjem. Poročila sta se dne 18. prosinca leta 1863. v kozjanski dekanijski cerkvi. Zakon jima je dal 5 otrok, ki so še vsi živi in dobro preskrbljeni.

Češki zdravniki na Balkanu V Začetku letošnjega leta je poslal „Češki zdravniški komite v Pragi“ zdravnika dr. Jana Ptačnika in Jindřicha Hofferja na Srbsko, kjer sta uspešno delovala v III. rezervni bolnici v Nišu. Bolnica je obširna palača

je tudi Slovenec ljubitelj petja in glasbe — prav posebno pa še slovenski vojak. Kako prijetno de po težkih vajah vesela, poskočna pesmica, to vedo dobro naši fantje, ki dajejo cesarju, kar je cesarjevega in nosijo njegovo puško in pisano suknjo.

Zlata poroka v Kozjem: Jubilanta g. Anton in Marija Bahčič, njiju otroci in vnuki, ter g. Marko Tomažič, dekan.

inženirskih kasaren, tronadstropna, moderno opremljena s centralno kurjavo in električno lučjo; gostila je neprestano po 200—300 ranjenih in bolnikov iz Drača in izpred Odrina. Največ je bilo legarja, strašnih ozeblin, od katerih so odpadali revežem prsti, in revmatizma. Kdor pa je ozdravel, se ni vrnil domov, marveč v boj za srbsko domovino. Ko sta se ločila požrtvovalna zdravnika od Niša, ju je spremila na kolodvor posebna deputacija mestnega zastopstva, ki jima je izrekla najprišrenejšo zahvalo.

Kako se kratkočasijo slovenski vojaki. Kakor vsi njegovi slovanski bratje,

Zato se sliši iz mrklih kasaren, v katerih morajo preživeti tri dolga leta svoje čile mladosti, v vseh prostih urah ubrano slovensko petje in zvoki raznovrstnih godal; posebni ljubitelji narodne godbe (pa so naši vrli in zavedni domobranci, ki imajo izvrsten tamburaški zbor; evo ga našim bralcem v prav uspeli skupini!

Iz nove Francije. Nedavno so videli naši čitatelji več zanimivih sličic iz kolonij, ki jih ima Francija v severni Afriki; današnja nam priča, da ima dežela Napoleonova tudi na daljnem vzhodu Azije utrjeno kolonialno gospodstvo, ki meri nad 490.000 km² in šteje mnogo nad 20.000.000 duš. Kakor po vzhodnih kolonijah vseh držav, pa opažajo tudi v francoskih naselbinah na daljnem vztoku zadnje čase nevarno vrenje, povzročeno po japonski vseazijski propagandi. Šele nedavno je vrgel v Hanoiu (Anam) neki domačin bombo, ki je ubila dva francoska majorja, ranila pa 6 drugih Evropecev in 5 domačinov.

Nemiri v Arabiji. Turško carstvo se krha na vseh koncih in krajih. Posebno žilavo se trudijo za svojo neodvisnost Arabci, ki se hočejo osvoboditi jarma turških tlačiteljev. Znano je, da so imeli Arabci v času svoje slave visoko in krasno kulturo, ki je postala pozneje žrtev turškega barbarstva. Gnezdo vseh nemirov je arabska dežela Jemen, kjer se vrše skoraj neprestano boji med turškim vojaštvom in svobodoljubnimi Arabci; naša slika nudi čitatelju pogled na tamošnje mesto Sanaj.

Vsled zamude v reprodukcijskem zavedu je izostalo par slik, ki smo jih bili namenili za to številko; to velja v zlasti o oni, ki predstavlja vaje črnogorskih oficirjev s palicami. Čitatelji naj torej potrpe do prihodnje številke!

Najnovejše v fotografiranju: G. Danilo, igralec slov. gledišča v Ljubljani, fotografiran na eni sliki v treh različnih pozah.

Današnja številka obsega 16 strani!

Trgovci, peki!

Drože (kvas) iz odlikovane slovenske tovarne drož IV. SUBAN, T. st, ulica Ceorgio Vasari 10, so dosegle dosedaj vsepovsod najboljši sloves. Naročajte pri narodni tvrdki, ki vam postreže po konkurenčnih cenah.

MARKO STOJAN:

Za svobodo in ljubezen.

Roman z Balkana.

Vse pravice pridržane.

13. nadaljevanje.

„Padišah je moder oče, ki pozna svoje podložnike; solnce njegove bistrumnosti sije v temo, in kamor pogleda, je luč; njemu ni treba dokazov. Ali me razumeš?“

Halil bej je nehote pokimal z glavo.

„Tako je!“ Kemal je uprl roke v bok in nadaljeval: „Spomni se tudi pisma, ki si ga pisal v zvezi s tisto zadevo Mehemedu paši — revežu, ki je utonil spomladi v Bosporu — na nočni vožnji s teboj, o kateri ne ve doslej nihče ničesar...“

Halil bej se je stresel kakor šiba na vodi; mrzel znoj mu je oblił čelo, in zamrmral je kakor brez glasu:

„Tisto pismo mi je vrnil Mehemed dva dni pred svojo smrtjo... po tebi... sam si mi ga prinesel nazaj...“

„Hahaha! Lisjak si, Halil bej, a premalo zvit, da bi ukanil Skipetara. Mehemed mi je dal takrat dve pismi: eno za te, da ti ga vrnem, drugo za me, da ga spravim za vsak slučaj. To, ki sem ga shranil, je pristno — ono pa je bilo ponarejeno. Š tresočo roko si ga sežgal na oglju, Halil bej, in skrbno si razpihal pepel, toda svoje krivde nisi uničil, in meč visi še vedno nad tvojo glavo. Mehemed paša mi je poveril dolžnost, da ga maščujem; in v tvoji roki je, ali ti dam še živeti, ali pa izvršim že jutri svoj namen...“

Halil bej je izprva buljil z očmi; ustnice so se mu tresle — kar sesedel se je vase, ne zavedaje se potrebe, da bi prikril svojo grozo. Nato pa se mu je vidno vrnil razum; oči so zamižale, in roka se je iztegnila proti mizici, na kateri je bila majhna srebrna piščalka. Obenem se je ozrl okrog sebe, kakor da bi iskal, kam naj skoči, da se zavaruje vsaj za hip pred razljučenim Arnavtom.

Ali Kemal pa se je zasmejal s suhim glasom in prijel Halila za roko.

„Ne trudi se, bedak! Vem: ako zažvižgaš, planejo v sobo tvoji ljudje in me razsekajo na kosce, in ko sine dan, me bodo obirale ribe v Bosporu. Niti braniti se mi ni treba, Halil bej; ako hočeš, odpašem sabljo in ti položim pred noge svoj jatagan, ti pa me daj ubiti. Toda stopi prej na hišni prag in glej... Ako so tvoje oči še dobre, boš videl v temi troje ljudi — mojih Skipetarov. Brzonogi mladei so; njih noge so na kopnem, kar je v zraku soko-

lova perot. Oni čakajo... Ako se ne vrnem iz tvoje hiše, pohite na morski breg, sleherni k svojemu čolnu. Zaman bi jih bilo loviti; zakaj treba jim je samo izprožiti samokrese, in nekdo, ki čaka v jadrnici daleč tam zunaj na Bosporu, zasliši strele

črv pod peto brez usmiljenja, takrat išči, Halil bej; nekje v zgodovini svojih grehov najdeš napisano: Zorka...“

„Zorka!“ je kriknil bej z nečloveškim glasom in se udaril s pestjo po čelu.

„Ni časa, Halil bej... Jutri ob tej

Skupina črnogorskih častnikov, ki so se udeležili sokolskega telovadnega tečaja na Cetinju 1. 1908. V sredi generalni adjutant brigadir Mitar Martinović, na levi komandir Lakić Labović, na desni g. Vilko Kuček, vodja telovadnega tečaja).

— dogovorjena znamenja. Tisti nekdo, Halil bej, ima tvoje pismo, ne jaz!... In zdaj zažvižgaj, Halil bej!“

Halil se je sesedel na mindarluk kakor mrtva gruda; Arnavt pa ga je motril zlobno z divjimi očmi in nadaljeval, ko ni bilo odgovora:

„Povem ti celo nekaj drugega, Halil bej... Moji ljudje, ki stoje zunaj pripravljeni, da maščujejo življenje svojega gospodarja, imajo strog ukaz, čakati samo do določene ure. Ako se dotlej ne vrnem k njim, dajo znamenje... in mož s tvojim pismom se obrne proti Stambulu... ti pa si jutri mrtev človek — ako te je vredno šteti med ljudi!“ Izvlekel je uro. „Trenotki hite; šteje utripe svojega srca in glej, da se odločiš. Preden mine pet minut, moram biti pri svojih zvestih.“

Halil je zakopal obraz med dlani. Iz globin prsi se mu je izvil glas, podoben zamolklemu ječanju!“

„Strašno me sovražiš, Ali Kemal“ je izpregovoril z zamolklim, ubitim glasom. „A zakaj — zakaj?...“

„Ni časa, da bi ti razlagal staro povest. Leta so tekla preko madeža in ga izmila v tvojem opominu; toda Skipetar ne pozabi ničesar. Kadar boš stokal strahu v nočeh brez spanja in se boš zvijal v mislih na gotovo poglobino, kakor se zvija

uri imej pripravljeno Angležinjo, da jo izročiš — meni ali komurkoli, kdor ti pove besedi: Zorka, Mehemed... In če si ji skrivil le las na glavi, ne čakaj živ, da jaz izvem. Zdaj pa jo ukaži poklicati.“

„Čemu?“ je prašal Halil bej nehote. „To te ne briga; zdaj veš, da sem jaz gospod v tej hiši — ti glej da se mi pokoriš.“

Halil bej je stopil omahujoč na hodnik in pomrmral nekaj zamorcem, ki je čakal... čakal z zanjko v roki, kakor je povedal Ali Kemal beju v obraz.

Par trenutkov nato se je odgrnila zavesa na drugi strani sobe; vstopila je mlada ženska vitke postave, v beli obleki, vsa odeta s tisto zračno lepoto, ki odlikuje Angličanke. Ustavila se je, prekrižala roke na prsih in pomerila dvojico moških z neizmerno zaničljivim pogledom.

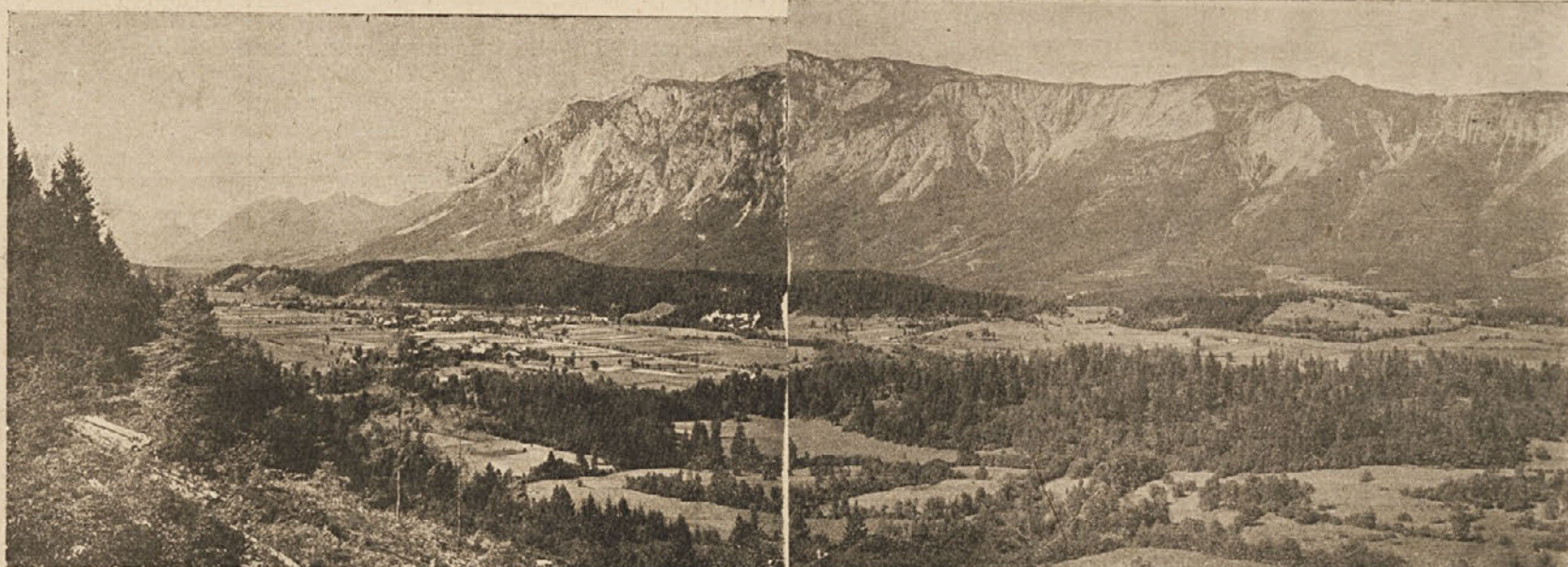
„Kaj hočeta, lopova?“ je prašala po francosko z jedva slišnim glasom.

Ali Kemal se je zdrznil, kakor da ga je oplela z bičem; divje se je zaiskrilo v njegovih očeh. Toda premagal se je, vstal in ji stopil naproti.

„Mylady,“ je dejal z mirnim glasom, „prihranite si mnenja, ki ne morejo niti izboljšati, niti poslabšati vašega položaja. In poslušajte... Določeno je, da zapustite jutri to hišo in se preselite drugam...“

K avstrijsko - črnogorskemu sporu: Kotor v južni Dalmaciji, vevlačna avstrijska vojna luka — ki jo Črnogorci lahko obstreljajo z gore Lovčena.

Slovensko Kosovo — naš tužni Korotan: Panorama Ziljske doline. — 1.) Dobrač (2144 m); vasi Peče in Lipa; na levi strani smreke je videti par hiš Podkloštra z razvalino. 2.) Dobrač II. 3.) Dobrač III. 4.) Vasi: V osredju Čava, pod Čavo Rikarja vas po cesti naprej Ločilo Podvetrovom (dalje glej na desni strani)

odkoder morda ni več daleč tja, kamor si želite... Opozarjam vas še enkrat, da se vam ni treba bati Halila nikoli in v ničemer, zakaj odgovoren je z lastno glavo za vse, karkoli bi vam storil žalega. Pripravite se torej za odhod. Povedal sem, mylady, prosto vam je, da oddidete."

Pri tem je stal tako, da Halil bej ni mogel videti njegovega obraza; in ves čas, ko je govoril, je namigaval s tisto izrazito igro mišic in oči, ki je lastna prirodnim in divjim ljudem v še mnogo večji meri, kakor naobraženemu človeku, da to, kar govori, ni tisto, marveč da ji ima povedati še nekaj drugega; naj bo pripravljena...

Lady Helena — bila je ona — ga je gledala z začudenjem; ko je končal, je pokimala z glavo in izginila za svojo zaveso kakor prikazen.

"Zdaj sva opravila, Halil bej," je velel Arnavt, ko sta ko sta ostala sama z domačinom. "Ti glej, ubogaj in — pazi!"

To rekši, se je obrnil, vzravnal svojo visoko, divjo postavo, stopil iz sobe na hodnik in izginil preko praga v nočni mrak, ne da bi bil umeknil roko le za trenotek z jataganovega ročnika.

Kakih petdeset korakov od hiše se je ustavil in plosknil trikrat z rokami; bilo je dogovorjeno znamenje za one tri, ki so stali na straži. In nehote mu je ušlo oko nazaj na Halilov dom, kjer je mrla za mrežastimi okni bledordečkasta luč svetilk.

"Kako sladko je pasti svoje sovraštvo na hudobneževi duši!" je zamrmral, in risje okb se mu je zasvetilo v noči. "Prezgodaj je noč... pustim te še živega... Poginjaj najprej v močvirju svoje groze — nato šele izprožim usodo, da stare tvojo lopovsko glavo!"

Brez naglice je stopal dalje.

"In ti ne boš položil svoje roke na mladenko, ki si jo privlekel nočoj v brlog svojih naslad: strah bo stal med vama! Mlada košuta pa, ki naj bi grela tvoje trhle ude v njih prezgodnjem starčevstvu... ona bo moja! Moja, moja!"

Ali Kemal je iztegnil roke v noč in zahropel strastno, kakor da uživa že zdaj sladkost objema.

Ta hip pa se mu je pridružilo iz mraka troje postav: bili so njegovi vdani Skipetari.

"Evo nas, poveljnik!" je rekel eden izmed njih z zamolklim glasom. "Ali nas še potrebuješ, ali se želiš vrniti sam?"

"Ostanite!" je ukazal Ali Kemal in položil prst na čelo, kakor da mu je posvetila nenadna misel. "Za Halilovim domom je vrt — obzidan vrt... Dobro. Pojdite za mano in pazite na vse strani!" je velel glasno.

Iz slovenske Koroške: Ziljanka v narodni noši.

Zavil je mimo hiš in vrtov, obračaje se zdaj na desno, zdaj na levo; ko je menil, da je zmešal morebitnemu opazovalcu sled, je krenil naravnost nazaj proti Halilovi hiši, toda z druge strani. Dospel je pod zidovje, ki je obdajalo bejev vrt; brez premišljanja se je okrenil k svojim spremljevalcem:

"Dva se skrijta v bližini in pazita; ako pride kdo zasledovat, glejta, da ga pobijeta brez hrupa. Ti, Jusuf, pojdeš z mano, da me kdo ne preseneči; če naju

zalezejo, se daš posekati — ako pa uideva neopažena, dobiš jutri tri zlatnike. Stopi k steni!"

Jusuf se je postavil tesno k zidu; Halil bej mu je stopil na rame, povspel se na vrh in pomagal Jusufu za seboj. Hip nato sta izginila brez sledu in šuma.

Ostala dva sta se stisnila vsak v svoj temni kotiček, tako, da sta bila skrita slehernemu pogledu, a sta mogla vendar zasledovati vse, karkoli se je godilo po okolici. Noč je bila nekoliko oblačna; tema je zavijala vse predmete v negotovost, ki so jo mogle razbrati le vajene oči.

Čakala sta precej časa, ne da bi bila opazila kaj sumljivega. Zdajci pa je zaškripal pesek pod previdnimi, plazečimi se koraki.

Skipetara sta se stisnila še globlje v svoji skrivališči in naperila jastrebje oči kakor dvoje ostrih sulic...

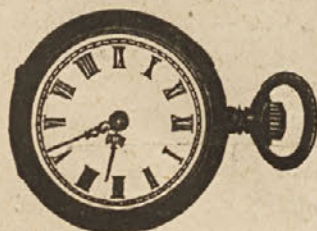
Približala se je obilna, orjaška postava; tiho, oprezno se je plazila ob zidu, pripogibaje se zdajpazdaj, kakor zvest pes-čuvaj, ki voha okrog gospodarjeve hiše za sumljivimi sledovi. Zdajci pa se je ustavil zagonetni stražar: noga mu je bila zadela ob krhelj ometa, ki se je bil odkrušil, ko je lezel Ali Kemal čez zid.

Sklonil se je, pobral omet in ga otipal z roko; nato se je vzravnal, pogledal na okoli, vzpel se na prste in začel tipati zid. Skipetara sta videla, kako maje z glavo in ugiblje.

Ze je menil, da ni našel ničesar posebnega: omet odpada tu kakor tam, največkrat sam od sebe... Mahoma pa je prisluhnil. Zazdelo se mu je bilo, da sliši z vrta nekakšen šum, podoben pokanju vej pod človeškimi nogami. Odrevelen je kakor kip in se napel ves v poslušanju tega šuma...

Če bi se bil okrenil v tem trenutku, bi bil videl, da je zdrknilo iz teme za njegov hrbet dvoje senc, plazečih se neslišno, po mačje... Videl bi bil, kako se je zasvetil nad njegovim tilnikom arnavtski nož...

Začutil je nekaj kakor puh človeške sape. Neizmeren strah mu je prešinil ude... hotel se je okreniti... odskočiti...

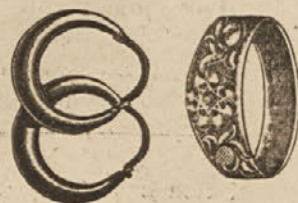

Priporočamo domačo tvrdko **H. Suttner**, ki je največja, domača tvrdka

te vrste na slovanskem jugu. Kdor potrebuje uro, verižico, uhane, prstan itd., naj piše po cenik. Velik bogato ilustrovan cenik dobi vsakdo zastonj in poštne prosto. Pišite po dopisnici: H. Suttner v Ljubljani 5, Mestni trg štev. 25.

Nizke cene!

Postrežba solidna in točna.

(z razvalino iz 11. stoletja); preko medgorje videti par hiš Perana (beljaški predkraj); še dalje v ozadju na hribčku najimenitnejša Koroška razvalina Landskron (pravijo ji tudi Osojska razvalina). V ospredju pod jelko na desni: Št. Lenart pri sedmih studencih med njim in Podvetrovom Brnica (vidi se samo stolp cerkve in nekaj streh)

A tisti hip se mu je zadrlo ostro jeklo med dva vretenca; padel je kakor vol in obležal na trebuhu, razgrebaje pesek in prah s krčevito drgečočimi prsti.

Moža sta se sklonila čezenj in poslušala, dokler ni obležal mirno, brez giba in diha.

„Mrtev je!“ je šepnil eden.

„Mrtev! Kam z njim?“

„Dvajset korakov od tod je vodnjak...“

„Vodnjak! Kaj misliš? V vodo ga vendar ne moreva... ljudje jo pijo...“

„Ah, kaj!“ je zagodrnjal tovariš, ki ni poznal več takih pomislekov. „Jaz prevzamem greh; če allah že po dnevi ne vidi ničesar, ali me ga bo po noči strah?“

To rekši se je sklonil k mrtvecu, odvezal mu pas in mu ga ovil okrog vratu, da ne bi kapljala od mrtvega kri in pustila sledi za njim. Nato ga je obrnil in otipal.

„Allah!“ je vzkliknil. „To je črni sluga, ki je stal vedno pred bejevimi vrati...“

Toda mudilo se je; Arnavta sta prišla zamorca, eden za roke, drugi za noge, in izginila z njim za vogalom. Začulo se je kakor oddaljen pljusk nekje v globini; par trenutkov nato sta se postavila vojnika Alija Kemala na svoji prejšnji mesti mirna in pazna, kakor da se ni zgodilo nič posebnega...

Ko se je spustil Ali Kemal na bejev vrt, se mu je zazdelo, kakor da je padel v jezero črne teme, butajoče glasno z mogočnimi valovi. Slišal jih je in jih čutil, kako so udarjali vanj... Obstal je in se zagrabil za prsi: ah, bili so le utripi njegovega srca, razbijajočega v naglo porojeni strasti!

Obvladal se je s skrajnim naporom vseh svojih sil in se začel plaziti med poludivjim drevjem in grmičjem.

Onostran grmičja je ležala ploskev trate, ki se je že sušila v hladu jeseni. Za trato se je dvigala temna masa Halilove hiše — temna, ker je plezala po zidu divja trta, visoko, visoko gor...

Še pol minute, pa sta prilezla do nje.

Ali Kemal je položil roko na ramo svojega spremljevalca, ki je razumel gospodarja na mah in obstal kakor okamenel v mačji pozi, podoben risu, ki skoči zdaj-pazdaj...

„Čuvaj!“ mu je šepnil poveljnik in se ozrl navzgor.

Da... tam gori, tisto okence, ki sije še luč skozi njegovo omrežje... to je okence ljubavnega gnezda... tam plaka lepa tujka... tam čaka Angležinja, ako je prej razumela njegovo naročilo brez besed...

„Tja gor!“ je velel glas v Arnavtovem srcu...

Oprezno je prijel za vejevje divje trte in poizkusil, ali je dovolj močno; nato je zastavil nogo in se začel vzpenjati kvišku,

Tkalec: Ugledni slovenski kmet Matija Wutti na Ločilu — statvah.

preizkuša vsako oporo z brezkončno opreznostjo: ali je dovolj močna, da ga vzdrži, ali jo dovolj prosta, da ne zaškriplje. Večkrat je prenehal za celih par minut, pritegnil sapo in poslušal... Celu neskončno večnost je trajala ta pot!

Toda nazadnje je bil na vrhu; okno je bilo odprto... Angležinja ga je razumela!

Ali Kemal se je prijel za rob in uprl svoje žareče oči v notranjost.

Ah, tam leži prelestna tujka... novi cvet, namenjen v žrtev Halilu, volkodlaku... Tam, na mehkih blazinah... lase razple-

tene... roke na obrazu, vsa tresoča se v joku, ki je rezal Arnavta v možgane s svojimi tihimi, neizmerno turobnimi sunki... Ob znožju čepi črnolasa Gruzinka, ona, ki jo ima Halil že dolgo in jo pahne zdaj pa zdaj v siromaštvo, na sredo ceste... ako je ne da utopiti v Bosporu... In poleg nesrečne novinke kleči Angležinja, lady Helena; kleči, boža jo in jo tolaži v nerazumljivem mu jeziku, ki ga je slišal Ali Kemal med možmi, ki prihajajo v njegovo domovino z Dunaja ter hujskajo in razdeljujejo puške in denar...

„Mylady!“ je siknil Arnavt skozi omrežje.

Lady Helena se je ozrla in stopila k oknu brez obotavljanja; noben znak ni dal sklepati, da je presenečena.

„Se bliže!“ je šepnil Ali Kemal. „Tako... Zdaj poslušajte, mylady — in če ne razumete česa, ker govorim slabo vaš frankovski jezik, prašajte me, — zakaj važno je, kar vam imam povedati... Vedite, da je vaša rešitev v moji roki; jaz edini vas morem spraviti iz te hiše — ako boste ubogali mojo voljo do pičice... Mylady, vedite, da se vas Halil bej ne upa dotkniti; izkoristite to! Branite pred njim tujko, ki je dospela nocoj; ne pustite je od sebe, in če bi zahteval to Halil bej — postavite se pred njo; na vas ne sme položiti prsta. Jutri zvečer pridem po vas — tako sem naročil Halilu; vi pa vedite, da morate ob tej priliki zvičajno rešiti mlado tujko... Nesrečna je v tej hiši, in jaz nočem, da ostane tu; rešeni bosta obedve, ako me vi ubogate... Ko se torej jutri približa ura, oblecite tujko v tisto svojo obleko, ki je Halilu najbolj znana; dobro bo, če ji ogrnete glavo — toliko, da ne bo mogoče spoznati prevare na prvi mah... Vse ostalo prepustim vaši bistroumnosti; vi samo glejte, da pojde tujka s tistimi, ki pridejo po vas. Ne bojte se Halila; on ve, da ugonobi samega sebe, ako se maščuje nad vami... Ako storite po moji volji, mylady, vam prisežem pri allahu, da ste preložili svoj odhod iz te hiše najdalje za par ur; ako ne — potem vas podarim Halilu, da stori z vami, kar mu drago, ali pa — če se mi zazdi — svojim skipetarskim vojnikom, da se razvesele z vami in vas vržejo nato s kamnom okrog

Denar

je postal nekaj časa redek, skriva se in vedno težje ga je zaslužiti. Toda življenske potreščine silijo vsakogar, da se bori za obstanek in kdor

hoče dobro izhajati, mora biti zdrav, svež in trden. Rabimo torej, če ne moremo spati, če smo nervozni, utrujeni, ob pritisku krvi in prenaporu Fellerjev blagodišeči fluid iz rastlinskih esenc, ki vpliva osvežujoče, mišice in živce okrepčujoče, hladeče in poživljajoče. Kakor se nam zopet in

zopet poroča odpravi tudi zastarane revmatične in protinske prsne in druge bolečine. 12 steklenic za 5 K franko naj bi si vsak naš čitatelj naročil pri lekarnarju E. V. Feller, Stubica, Elzabtg-št. 200 (Hrvaško), zakaj to je mala naložena glavnic, ki donaša bogate obresti.

vratu v morje, tam kjer je najgloblje med Stambulom in Skutarijem!

To rekši, je splezal Ali Kemal nazaj, ne da bi čakal odgovora. Vedel je, da mu ni treba dvomiti o sklepu, ki ga stori lady Helena po njegovih besedah.

In ker ni čakal odgovora, tudi ni mogel videti, da je vstopil kmalu nato Halil bej z živalsko bleščecimi se očmi...

Ali Kemal se je vrnil — manj oprezno kakor prej — s svojim tovarišem na drugo stran zidu. Hladnokrvno je poslušal poročilo o ubitem zamorcu; segel je v žep in nagradil svoje Skipetare.

Pet minut nato je sedel v nagli ladji, ki je bežala z monotonim pljuskom vesel od skutarske obali.

Na vzhodu se je rdečilo nebo.

XII.

Tovarišici v nesreči.

Kakor smo izvedeli v prejšnjem poglavju, je našla Jerica v bejevem jetništvu lady Heleno, ki se ji je posvetila takoj s požrtvovalno skrbjo. Komaj je zagledala revico in spoznala, s kolikim obupom je stopila nesrečnica v ta kraj, že je planila k njej, želeča ji pomagati ali vsaj potolažiti jo v njeni nesreči; saj je bila sama v tem kratkem času predobro spoznala, kaj je gorje.

Ko je uspelo njeno prizadevanje toliko, da je bila uboga sestra Ivanova zopet zmožna govoriti, se je začelo med njima tisto, kar se ženskimi nikdar ne ponesreči, pa če se sestanejo s še tako tujih koncev sveta: iskanje, kako bi se razumeli in odkrili druga drugi svoje srce...

Reči moramo, da sta prišli lady Helena in Jerica kmalu do zaželjenega cilja. Po nekotnih nagovorih v drugih evropskih jezikih, ki jih Jerica ni razumela, je izpregovorila lady po nemško — in Jerica ji je odgovorila, četudi ji je bilo zoperno izražati se v tem divjem jeziku, ki ji je bil prinesel že toliko zla. Naučila se je bila nemščine v zavodu, kakor tudi par francoskih drobtin, ki so ji prav dobro služile tuintam v olajšanju medsebojnega umevanja.

„Ah, saj sem si rekla v prvem trenotku, ko sem vas zagledala,“ je govorila lady Helena, „da ste uboga, zapeljana žrtev... Koliko takšnih je pač že prestopilo ta prag — pred vami in pred menoj!

Lejla“ — pri tej besedi se je ozrla na Gruzinko — „je že dolgo v Halilovi oblasti; privadila se je in prenaša svojo usodo. Ona mi je pripovedovala, kako prihajajo in izginjajo tukaj uboge zapeljank...“

ševal samo požrtvovalni, nepozabni stric — odličen angleški diplomat — ki ga pa krije tudi že par let hladna zemlja. Po njegovi smrti sem ostala osamljena, čisto sama, brez bližnjega sorodstva; toda moje

Telovadci, telovadke in naraščaj „Sokola“ v Prvačini l. 1911.]

Toda vi se ne bojte; moja usoda v tej hiši je različna od usode drugih... Mogočno zaščito imam za seboj, in kadar se rešim, rešim tudi vas; tako bom imela v vsem svojem, tako nenadoma strtem in uničenem življenju vsaj eno zadoščenje!

Lady Helena pa se sama ni mogla premagovati; ihtela je ves čas, ko je govorila Jerici te tolažilne besede.

„Kako pa ste prišli vi v ta kraj? ... Kdo ste? ... In kakšna je vaša usoda, ko pravite, da se razlikuje od moje?“ je prala Jerica med solzami.

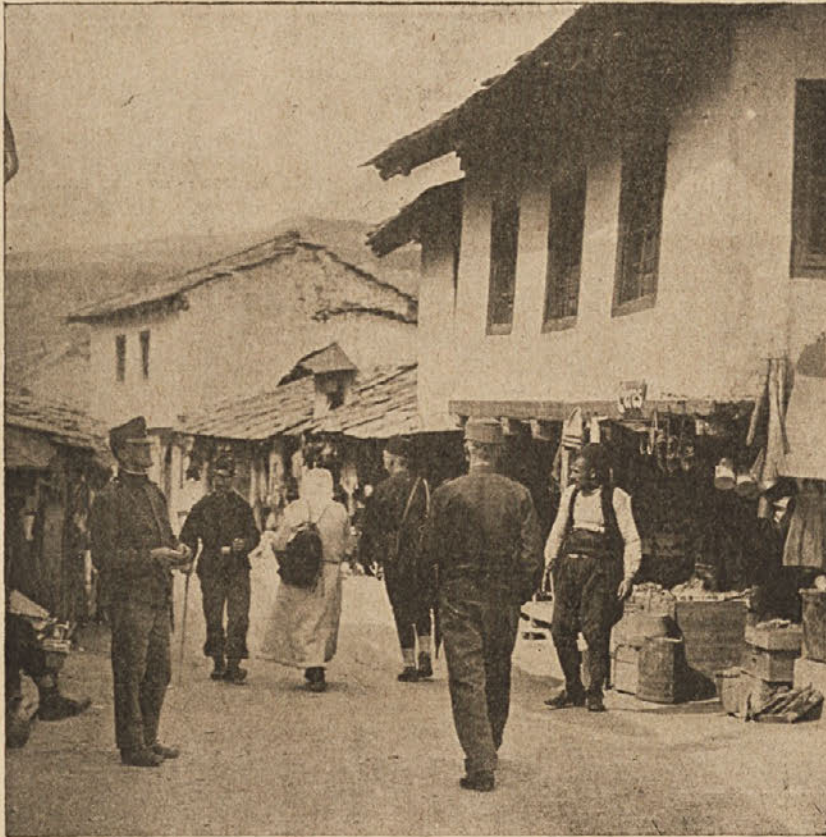
„Čudna je bila moja pot!“ je odgovorila lady Helena. „Tako čudna in neverjetna, da boste majali z glavo; saj včasih sama ne morem verjeti, da se je zgodilo vse to v resnici... Toda vseeno vam hočem razodeti svojo žalostno zgodbo — pred vsem v dokaz, da vam hočem biti odkrita in zvesta prijateljica v najini skupni nesreči. Vedite torej, da sem potomka stare in ugledne angleške plemiške rodbine, ki je dala dvoru, upravi in mornarici Velike Britanije že mnogo velikih mož. Usoda je hotela, da sem stala že v zgodnji mladosti kot sirota brez očeta in matere med uganjami sveta; moja osamljenost mi je olaj-

veliko premoženje mi je dopuščalo živeti tam, kjer mi je bilo bolj povšeči. Ostala sem torej dalje časa na Dunaju; to mesto mi je bilo dobro znano še iz živih dni mojega strica, in tudi znancev sem imela v ondotnih aristokratskih krogih toliko, kakor morda nikjer. Sprejela sem vabilo neke grofovsko hiše izmed najiminitnejših v Avstriji — ne kot gost, marveč skoraj kot svoja med svojci. Prav tu pa me je čakala nesreča. Naj vam povem, ko je ravno prilika, draga moja, da je bilo moje srce dotlej popolnoma svobodno — to se pravi — ne, res je bilo svobodno! Med velikim svetom so si ljudje bolj tuji kakor v preprostejših slojih, in srce, ki hrepeni po pravi ljubezni, najde tam redkokdaj utešenje. Tako je bilo tudi z mano — dolgo časa... Lahko si mislite, da sem si želela ljubljene druga za življenje, kakor si ga želi nehoti vsaka mlada ženska — kakor si ga želite gotovo tudi vi... Toda moja usoda, ki me je oropala že v detinstvu opore mojih staršev in mi vsilila prezgodnjo samostojnost, me je storila nezaupno. In moje srce je ostalo svobodno... ako ne vstajem simpatije z mladostnim tovarišem, sinom prijatelja mojega ranjkega očeta, ki je zdaj oficir v naši vojni mornarici; vrl mlad mož je: Wheeler je njegovo ime. Njegov oče je umrl v službi domovine kot žrtev katastrofe; zato so često povabili sina moji pokojni starši in moj stric... dasi so ravnali morda proti skritim, vkoreninjenim predsodkom, ker jim ni bil enak po rodu. Bodi si kakorkoli; ko je bilo sedanjemu poročniku Wheelerju šestnajst in meni trinajst let, sva se zmenila nekoč v šali, da bova, ko dorasteva, mož in žena... Otroška obluba! Pozabila sva jo kmalu — menda oba... toda po smrti svojega strica sem se spomnila večkrat tega tovariša svojih ranih let, in če bi se bila takrat srečala — kdo ve, nemara bi bila danes srečen par... zakaj res je vendarle, da je on edini, ki bi se mu lahko zaupala z mirnim srcem. Ravno takrat pa sem prišla v tisto dunajsko grofovsko hišo; grof M***, soprog moje materinske prijateljice, je zelo povprečen človek — umevno je torej, da opravlja velegledno mesto v avstrijski diplomaciji. In kaj vse pride na um avstrijskemu diplomatu — to, draga moja, bi se slišalo kakor pravljica, ako bi vam hotela razlagati.

(Dalje prih.)

Iz nove Francije: Francoska kasarna v Tonkinu v vzhodni Aziji.

Na pragu bojišča: Ulica v Trebinju, važnem mestu v Hercegovini, kjer je zaradi avstro-črnogorskega konflikta razglašeno izjemno stanje — kakor tudi po vsej Bosni, Dalmaciji in Hrvatski.

Mark Twain kot založnik. Samuel Langhorn Clemens, kakor se je zval sloveči ameriški humorist Mark Twain v svojem navadnem življenju, je bil dokaj podjetnejši od naših slovenskih literatov. V svojem mnogoličnem življenju ni bil samo črkostavec, pilot na Missisippiju, gubernijski tajnik, zlatokop in časnika, marveč tudi založnik; kot takšen je spoznal pa tudi vso izpremenljivost sreče, kakor razodeva zelo poučna črtica v mesečniku „The Bookman“. L. 1884. se je lotil Mark Twain sam zalaganja svojih toliko čitanih knjig in ustanovil v to svrhu tvrdko C. L. Webster v Hartfordu. Podjetje je uspevalo tako imenitno, da je jel kmalu zalagati tudi druge knjige, pred vsem spomine generala Granta, za katere je dobila Grantova vdova vsega skupaj 424.000 dolarjev honorarja (od tega 200.000 dolarjev kot predujem); prodalo se je kakih 400.000 izvodov. A žal, Mark Twain kot trgovec vendarle ni bil dovolj pretkan; izgubil je nazadnje vse svoje premoženje, in njegovo šestdeseto leto ga je našlo v dolgeh, ki sicer niso dosegali dolgov angleškega romanopisca Walterja Scotta (120.000 funtov šterlingov), a so ga vendar prisilili, vreči se pod večer svojega življenja prav neumorno na delo. Toda stari šaljivec ni izgubil dobre volje; z javnimi predavanji in časopisnimi članki je popravil svoje razmere prav kmalu, in njegov roman „The man from Hadleburg“, ki je izšel l. 1900, mu je postal temelj novega bogastva.

Koliko požre zverinjak? Kako zdrave želodce imajo prebivalci londonskega zverinjaka, kažejo ti-le podatki, ki jih posnemamo po uradni statistiki za leto 1912. Po tej statistiki se je porabilo za živali v zverinjaku: 18 natovorjenih ladij sena, 219 natovorjenih ladij slame, 20.416 zvežnjev detelje, 156.000 litrov ovsa, 15.000 litrov pšenice, 5000 litrov riža, 13.000 litrov koruze, 4000 litrov fižola, več kakor 2 toni (24.000 kg) riža, 360 litrov konopljinoga semena, 17.032 funtov slanikov, 62.624 rib belic, 1095 morskih pajkov, 316 konj, 239 koz, 7000 škatljic kondenziranega mleka, 12.000 litrov svežega mleka, 125.000 banan, 12.700 jabolok, 4000 funtov datljev, 16.000 glav salate, 50.000 glav zelja, 4250

funtov in 1200 svežnjev redkvice, 4900 funtov sladkorja, 3600 centov biskvitov, 35.000 jajc, 1500 kuncev, 7200 podgan, 25.000 miši in 10.000 vrabcev. Vsi stroški znašajo na leto 34.188 funtov šterlingov ali okroglo 811.000 kron. Zverinjak je povprečno vsako nedeljo obiskalo 20.578 ljudi, čez teden pa 99.698 ljudi.

OČARUJOČE

učinkujoče, naravno hranenje dejenčkov ugotovljujoče sredstvo je „GALEGOL“. Ima prijeten okus, se v vseh tekočinah rad topi in zadostuje pušica za 20 dni.

Cena 3 K.

Glavna zaloga v lekarni

B. FRAGNER,

Praga III., vogal Nerudove ulice.

Zaloge v lekarnah kjer se ne dobiva, se pošlje po pošti proti poslatvi K 3-70 za eno pušico, K 6-72 za dve pušici, K 9-72 tri pušice, K 12-— štiri pušice franko.

Steckenpferd-lilijinomlečno mlo

prej ko slej neutrno za racionalno oskrbo polti in lepote. Priznanostna pisma. Po 80 h povsod.

Pozor!

50.000 parov čevljev
4 pari čevljev samo 9 K
Vsed plačilnih težko naših velikih tovarov se mi je naročilo, da razpečam veliko množino čevljev pod izdelovalno ceno. Prodajam tedaj vsakomur 2 para čevljev za gospe in 2 para čevljev za dame vse iz rjavega ali črnega usnaja, galoširane in z močno nabiti podplati. Velelegantna, najnovejša fazona. Vsi 4 pari stanejo samo 9 K. — Pošilja se po poštne povzetju, S. Urbach, razpošiljalnica čevljev Krakov št. 48, Avstrija. Zamena dovoljena, tudi denar nazaj.

Kdor hoče prodati

posestvo, gostilno, obrt itd. dobi najhitreje kupca, če da oglas v „Slovenski Ilustrovani Tednik“, ki je razširjen po vseh slovenskih krajih na Štajerskem, Koroskem, Kranjskem in Primorskem. Ker je „Slovenski Ilustrovani Tednik“ nepolitičen in nestranski list, ga čitajo pristaši vseh strank. — „Slovenski Ilustrovani Tednik“ je najbolj razširjen in največ čitan slovenski časopis in imajo oglasi v njem najboljši uspeh.

Lepa hiša,

novozidana, krita z opeko, ima 4 sobe, 2 štedilni kuhinji, veliko klet, pralno kuhinjo, vodnjak na cev, zraven hiše velik vrt, lep miren kraj na ravnini blizu šole, velike ceste in mesta Maribora, posebno pripravno za pensioniste, se takoj proda. Pri kupni dogodbi je treba le 3000 K, ostala vsota lahko ostane tudi vknjižena. Ta hiša je gotovo te cene med brati vredna. Več pove lastnik Franc Podlipnik, Thesen 37, Maribor.

!! 500 kron !!

Vam plačam, če ne odpravi v treh dneh brez bolečin moje korenine uničujoče **Riama zilo** Vaša kurja očesa, bradovnice in otiščaje. Cena lončku z jamstvom 1 K, **Kemeny, Košice (Kaschau)** I. Postfach 12/44. Ogrsko.

Učenec ki ima velike selje do trgovine z mešanim blagom se takoj sprejme pri **J. Kodrič,** Fram, Spodnje Štajersko.

Vino in : brinje :

Ivan Gržinič,
Kum, pošta Roč,
priporoča svojo zalogo vina in brinja.
Cena zajamčeno pristnega vina 42 K za 100 litrov.

„Vedeževalske karte“ sloveče Lenormand, Pariz, največje vedeževalke na svetu, s tajnim ključem za razrešitev vsakega vprašanja. Celotna igra 86 kosov v toku (etu) le kron 1-30 (tudi v pisemskih znamkah). Mih. Horowitz, Krakov, Dittla št 61/E.

Ržena sladna kava iz gorske iži

se pošilja po povzetju v zavojih po 5 kg franko za K 3-75 z dodatkom lepih platnenih brisač, robcev itd. iz tovarne

Fran Sax

Maslovedy pri Smřitz (Češko).

— Prosimo, poskusite!

Sprejme se

sedlarski učenec

pri F. Kralj, sedlar, Z. Iezniki (Gorenjsko).

Vrednost turških srečk narašča vkljub neprestanim krizam, kar je gotovo najboljši dokaz za njihovo varnost in zanesljivost. Kdor hoče naročiti to izborno in priporočljivo srečko, naj čita današnji zadevni oglas glavnega zastopstva Češke industrijske banke v Ljubljani.

NESTLÉ-JEVA moka za otroke

Popolna hrana za dojenčke, otroke in bolnike na želodcu.

Vsebuje pravo planinsko mleko.

Škatlja K 1.80 v vsaki lekarni in drogeriji.

Poskušnje Nestléjeve moke za otroke se dobivajo popolnoma zastonj pri **Henri Nestlé, Dunaj I., Biberstrasse 82.**

Malinov sok in oceda.

Razpošiljalnica na debelo zajamčeno pristnega malinoveca in ocede po najnižji ceni. S. Rogelj, Vrhnika pri Ljubljani.

3

popolne obleke

vsebujejo moji 40 metrov dolgi ostanki za 20 K, in sicer: 1 moderna obleka iz raševine ali listra, 1 praktična obleka za hišna opravila in 1 krasna poletna obleka. Ostali ostanki se lahko porabijo za predpasnike, bluze itd.

Razpošilja se po povzetju. Prvovrstna tovarniška razpošiljalnica **Josip Frankenstein, Jaromer 92, Češko.** Od ostankov se ne pošiljajo vzorci.

Najboljši šivalni stroj sedajnosti je

Pouk v vezenju brezplačen.

Ign. Vok, specialna trgovina šivalnih strojev in koles. Ljubljana, Sodna ulica št. 7.

Najboljše

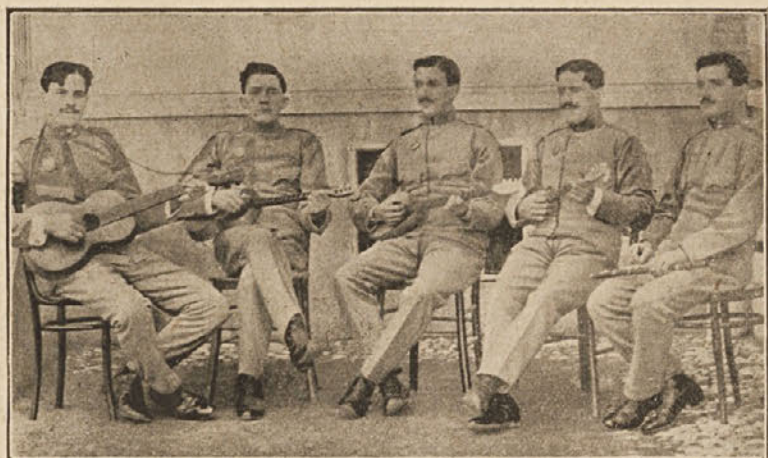
sredstvo zoper stenice in drugim mrčesom je „**Morana**“

„Morana“ uničuje temeljito stenice in njihovo zalogo. Naroča se pri **M. Skrinjar, Trst, Via Ferriera 37/L.** 200 gramov stane 1 K. Pri večjih naročilih popust, trgovcem rabat.

Najmodernejša lasna dela se izdelujejo v frizerskem salonu

And. Rojic

Trst, Acquadotto 20. Naročila izven Trsta po vzorcu so točna, gotova in po zmernih cenah.

Tamburaški zbor v vojašnici 27. domobranskega polka v Ljubljani.

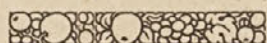
POSREŽEVATI BOJO TRAVOŠCINI

Mazilo za lasje

varstv. znamka Netopir
napravi g. Ana Križaj
v Spodnji Šiški št. 222
pri Ljubljani. Dobi se v
Lepodvorski ul. št. 222 ali
pa v trafiki pri cerkvi.
V treh tednih zrastejo naj-
lepši lasje. Stekl. po 2 K
in po 3K. Pošilja se tudi
po pošti. Izorno sred-
stvo za rast las.

Zadostuje samo ena
steklenica.

Spričevala na razpolago.

Gospodarstvo. Veliki državnik Benjamin Franklin je rekel: „Življenska polica je najcenejši in najgotovješi način za preskrbljenje, s katero je za starost, kakor tudi za družino vsestransko najbolje preskrbljeno. Neumevno je, da ljudje tolikanj skrbe za zavarovanje hiš, premičnin in raznega blaga ter pri tem popolnoma opuščajo zavarovanje svojega življenja, kakor bi življenje, ki je vendar bolj ogroženo in podvrženo večjim nevarnostim, ne bilo brez dvoma za obstanek družin najvažnejše in najdragoceneje.“ Kot najkulantnejšo in najcenejšo zavarovalnico priporočamo slovansko banko „Slavijo“, ki ima najraznovrstnejše načine za vsakršna zavarovanja ter razdeljuje ves svoj čisti dobiček zavarovancem. Cenike razpošilja in daje pojasnila drage volje generalni zastopnik banke „Slavije“ v Ljubljani.

Maribor. Slovenske šivilje in krojači so navadno naročevali blago za obleke ter krojaške potrebščine od tujih nemških in židovskih tvrdk. Dobili so navadno slabo blago za drago ceno, velikokrat pa tudi čisto drugo blago kakor so ga naročili. Sedaj tega ni več potrebno. Naš domači trgovec J. N. Šošarič, Maribor, Gosposka ulica št. 5, si je uredil veliko in prvo spodnještajersko razpošiljalnico vseh vrsti modnega in manufakturnega blaga. Ako želite imeti dobro, modno in po ceni blago, pišite takoj po vzorce, dobite jih zastonj in poštine prosto. Dobite popust pri ceni in postreženi bodete solidno in točno. Če pridete v Maribor oglejte si trgovino.

103 let je stara iznajdba konserv. Francoski slaščičar in pozneje zemljiški posestnik Francois Appert in prvi tvorničar konserv Josip Collin, sta praočeta te misli. Dolgo časa pozneje še ni nihče poznal drugačnih konserv nego ono tvorniško blago v ploščevinastih puščah. Še le firma „Weck“ je odkrila pred nekako dvemi desetletji sistem konserviranja, ki omogoča, da pripravljamo konzerve sami brez težav v vsaki kuhinji. Neprestana pridnost te firme jih je spravila z vsakovrstnimi izboljšavami do današnje višine. Niti ena mnogih ponaredb ne prekaša prijatelja „Weck“, ki ga najdemo že skoro v vsaki kuhinji, nobena gospodinja, ki pozna njega mnoge prednosti, ne mara biti več brez njega. Natančneje čitaj v inseratu tega časopisa.

Slab konec utegne imeti izprehod, na katerem si nalezemo spočetka prav neznamen prehlad. Najprej je samo majhen nahod, potem pride še nekoliko hripavosti, potem nas začne nekoliko zbadati v pleča in kdo ve kje bo konec. Tu je res prava sreča, če imamo v hiši Fellerjev sliz topeči in bolečine hladeči fluid iz rastlinskih esenc z znamko „Elsafluid“, da moremo nadložnost takoj pregnati. Fellerjev fluid bi pa tudi moral biti v vsaki hiši! Saj stane 12 steklenic samo 5 K franko pri lekarnarju E. V. Feller, Stubica, Elzatr št. 280 (Hrvaško).

v najkrajšem času svetovnoznano
Vukovarsko milo in pomada za obraz
z znamko „Zlata zvezda“.
Izdeluje: Lekarna Kirchbaum, Vukovar
(Slavonija).

1,800.000 frankov znašajo pri vsa-
koletnih šestih žrebanjih
glavni dobitki turških srečk!

Vsaka srečka zadene in ima trajno denarno vrednost! Kupnina se poravnava v mesečnih obrokih po samo 4 krone 75 vin. Kupec zadobi izključno igralno pravico že po vplačilu prvega obroka. **Prihodnje žrebanje je 1. junija 1913.**

2,387.000 kron oziroma frankov znašajo pri vsakoletnih 15 žrebanjih glavni dobitki izborne skupine 4 srečk na mesečne obroke po samo 6 kron 25 vin. — Prospekte z natančnim pojasnilom razpošilja:

ČEŠKE INDUSTRIJSKE BANKE GLAVNO ZASTOPSTVO, LJUBLJANA.
Sprejmo se provizijski zastopniki!

Ob vsakem letnem času sveže sadje, zelenjavo, meso

takoj uporabno utegnemo imeti v zalogi le, če rabimo

Weck-Conservator.

Natančnejši tiskan popis z ilustracijami pošiljajo brezplačno zaloge v večini mest ali pa naravnost: I. Weck, zadr. z om. zav., glavno zastopstvo Karol Müller, M. Schönberg št. 18.

Zastonj srebrno uro

dvojen plašč, c. kr. puncirana, ankra po novem sistemu v namen reklame utegne vsakdo dobiti. Natančneje, če naročite elektrozlato dvojno verižico, členki moderne fasone, s krasnim obeskom, najboljši in najtrpežnejši nadomestilo za pravo 14 karatno zlato verižico, ki jo dobite, če vpošljete naprej le K 2-80, franko. Po povzetju 70 h več. Dobi se pri eksportu ur Schaechter Leopold, Dunaj XVI, 2-16, Lerchenfeldergürtel št. 5. — Kar ne ugaja se sprejme brez obotavljanja nazaj.

Knjigoveznica A. Feldstein

v Ljubljani, Radeckega cesta št. 12
se toplo priporoča.

Čuvajte se peg! Vaše obličje

bo krasno, čisto in fino kakor alabaster. Pike, pege, izpuščaje, rdečico obličja in nosu, sive in rumene lise in vsak neprijeten nedostatek odstrani zamčeno v 6 dneh „Vladicca balsamin“. Steklenica K 2-50. Rationell bals. milo K 1-20. Učinek je opaziti že po enkratni rabi.

Neprijetne dlačice

z obličja in rok odstrani trajno in brez bo-
lesti v 3 minutah edini zamčeno neškod-
ljivi „Sattymo“. Steklenica K 2-50

Bujno polnost-krasno oprse

doseže vsaka slabotna dama v treh tednih. Učinek zamčen. Neštevilni zahvalni in priznani dopisi zdravnikov in dam so na razpolago. Uspeh se vidi že v 6 dneh. Edino krepično in osvežujoče sredstvo. Cena 1 steklenice univerzalnega sredstva Et-Admille z navodilom 5 K. K temu posebni kremni izvleček „Vladicca“. K 2-.

Nikako izpadanje las, nikake luskin!

Poarine lasna mast

oživlja in krepi lasne korenine tako, da se lasje in brki krepijo in dobivajo krasno rast. Uspeh zamčen. Lonček 4 K, manjši 2 K. Prodaja in razpošilja edino ord. kosmetični laboratorij

W. Havelka, Praga-Vršovice št. 752.

Tisoč in tisoč priznanj in zahval.

(Pozor na razna iz tujine priporočena slaba in draga sredstva.) Za uspeh naših izdelkov se jamči.

Ne stane prav nič!

Zastonj razpošiljam povsod vzorce suknene blaga, blaga za obleke, blaga za bluze, perilnega blaga, modnega barhanta, platnena blaga, oksforda, blaga za postelje, kakor vseh vrst blaga za domačo uporabo, s čimer si pri veliki izbiri in pri nizkih cenah tudi doma svoj nakup lahko dosežete po zelo ugodnih prednostih. Karl WORSCHKE, Maribor ob Dravi Ko. Herrengasse 10.

Srebrno plaketo. — Dunaj 1910.

Vsakršno perutnino in nje piščeta, golobe, sobne ptice, kunce, svinje, pse itd. ozdravite sigurno s „Palma“. To že v preminogih slučajih najzadovoljnejše učinkujoče sredstvo dobite poštine prosto, če pošljete 1 K poštne znamke (veleposestvi zadostuje letno za 4 K). — J. E. Weigl, Maribor, Zofijin trg št. 3, Štajersko.

Prilika za nakup!

30.000 par. vis. čevljev na zato go!

3 pari visokih čevljev K 14-75 na zato go za le

po podobi, iz samega najboljšega usnja, z dobrimi vzvoni štrlečimi prvimi podplati. Ker je bilo teh 30000 parov čevljev namenjenih za balkanske države, so mi zaostali zaradi vojne. Prodajam jih zaradi tega pod izdelovalno ceno 3 pare moških ali ženskih čevljev na zato go iz najboljšega usnja vsake številke in velikosti za le K 14-75. Za naročbo zadostuje napoved številke ali mere v centimetrih. Razpošilja po povzetju Prva krščanska izvozna hiša za čevlje

Franc Humann, Dunaj II., Aloisgasse 3/76.
c. kr. trgovsko sodnijsko protokolirana tvrdka. Čestite naročnike prosimo vljudno, da nas dalje priporočajo

Od dobrega najboljši!

Singer Co. šivalni stroji, akc. družba.

Ljubljana, Sv. Petra c. 4. - Kranj, Glavni trg 119.
Kočevje, Glavni trg 79. - Rudolfovo, Vel. trg 45.